

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΙΤΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' Ἀθήνας διὰ γραμματοστέμου καὶ γρατονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐβίλλη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.) — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχ.) — ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΥΣΣΥΦΟΥ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5. Ἐν ταῖς ἰσπανίαις 6
Ἐν τῇ ἰταλικῇ φρ. χρυσῶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4,
ΦΙΛΑΔΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Θα γόητε ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σας βραχίονος, ὅ,τι σὰς λέγω... (Σελ. 236)

Προσεχῶς ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα,» τὸ ὠραῖον ἰσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

Ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ Μαγεῖρου τοῦ Βασιλέως ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ.
Ὁν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ νέον τοῦτο μυθιστόρημα, ὅπερ ἐξελεξάμεθα μεταξὺ πολλῶν ἑτέρων, καὶ τὸ ὁποῖον κομίζεται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, θέλει μεγάλως εὐαρεστήσει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΛΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μεταφράσις Χαράλαμπος Ἀννίνου
(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἀσύστηρός νόμος ὁ διεύθυνεν πᾶσαν διήγησιν ὡς τὴν ἐμὴν. Τὰ διά-

φορα πρόσωπα δὲν ἐμφανίζονται εἰμὴ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ρόλος τῶν συμβάντων ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν των. Εἰσερχόνται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐξέρχονται οὐχὶ ἐξ ἰδιοτρόπου ἀμεροληψίας ἰδικῆς μου, ἀλλὰ χάρις εἰς τὸ δικαίωμα ὅπερ παρέχει εἰς αὐ-

τοὺς ἡ ἀμεσος σχέσις ἢ ὑπάρχουσα μετὰ ξὺ αὐτῶν καὶ τῶν γεγονότων, ἄτινα πρόκειται νὰ ἐκτεθῶσι. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, οὐ μόνον ὁ Πέσκακς, ἀλλὰ καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀπεκλείσθησαν ἐκ τοῦ δευτέρου μέρους τῆς παρουσίας δι-

ηγήσεως. Αἱ ἐπισκέψεις μου εἰς τὴν ἐν Χάμπτεσδ ἀγροτικὴν ἔπαυλιν, ἡ πλήρης πίστις τῆς μητρὸς μου εἰς τὸ ἐφευρεθῆν ὑπὸ τοῦ δόλου ψεύδος, ἡ ἀρνησις αὐτῆς τοῦ νὰ παραδεχθῆ τὴν ταυτότητα τῆς Λαύρας, αἱ ἀγνοίαι προσπάθειαι μου ὅπως κατανικήσω τὴν πρόληψιν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, εἰς ἣν ἐν τῇ ζηλοτύπῳ αὐτῶν πρὸς ἐμὲ στοργὴν ἀμφότεραι ἐπιμακρόν ἐπέμειναν, ἡ λυπηρὰ ἀνάγκη ἐξ ἧς ἐβιάσθην ἀκολούθως ν' ἀποκρύψω ἀπ' αὐτῶν τὸν γάμον μου ἕως ὅτου ἤθελον καὶ αὐταὶ ἀναγκασθῆν ν' ἀποδώσωσι δικαιοσύνην εἰς τὴν σύζυγόν μου, πάντα ταῦτα τὰ λεπτομερῆ οἰκογενειακὰ περιστατικὰ δὲν ἀνέφερον ποσῶς, καθόσον δὲν προσέθετόν τι τὸ οὐσιῶδες εἰς τὴν θεμελιώδη βᾶσιν τοῦ διηγήματός. Ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἂν αὐτὰ συνέτειναν εἰς τὸ ν' αὐξήσωσι τὰς θλίψεις μου καὶ καταστήσωσι πικροτέραν τὴν ἀπογοήτευσίν μου. Ἡ ἀδιάκοπος τῶν γεγονότων συνέχεια ἀφῆκε ταῦτα ἀμειλίκτως ἐν ἀφανείᾳ.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἀνέφερα ποσῶς ἐνταῦθα τὴν παρηγορίαν ἣν εὔρον ἐν τῇ ὄλως ἀδελφικῇ στοργῇ τοῦ Πέσκα ὅτε τὸν ἐπανείδον μετὰ τὴν αἰφνίδιον διακοπὴν τῆς ἐν Λίμμεριτζ - Χάουζ διαμονῆς μου. Δὲν ἀνέφερα οὔτε κἀν τὴν ἔνθερμον πίστιν μεθ' ἧς ὁ ἀγαθός μου φίλος με συνώδευσε μέχρι τοῦ λιμένος, ὅπου ἐπιβιβάσθεις ἀνεχώρησα εἰς τὴν Κεντρώων Ἀμερικὴν, οὔτε τὰς θορυβῶδεις παραφορὰς τῆς χοῳς του, ὅτε κατόπιν συνητηθῆμεν ἐν Λονδίῳ. Ἄν ἤθελον νομίσει καλὸν νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν φιλικῶν προσφορῶν του μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, ἤδη πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχεν ἀναφανῆ τὸ ὄνομα του εἰς τὰς σελίδας ταύτας. Ἄλλ' ἐνῶ δὲν ἠγνόουν ὅτι ἠδυνάμην ἀνεπιφυλάκτως νὰ βασισθῶ ἐπὶ τῆς ἐντιμότητός του καὶ τοῦ θάρρους του, δὲν ἤμην ἐπίσης βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας του, καὶ διὰ τοῦτον μόνον τὸν λόγον ἐξηκολούθησα μόνος τὰς ἐρεῦνας μου. Ἐκ τῶν ρηθέντων ἐπαρκῶς ἐξηγεῖται διατί ὁ Πέσкас, καίτοι τὸ ὄνομα του δὲν ἀναφαίνεται εἰς τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν τῆς παρούσης ἱστορίας, οὐδὲως εἶχεν ἀπαλλοτριωθῆ τῆς φιλίας μου ἢ τῶν συμφερόντων μου. Ἀπεναντίας ἐβασίζομην πλέον ἢ ποτὲ ἐπὶ τῆς φιλικῆς αὐτοῦ ἀφοσιώσεως.

Πρὶν ὅμως ἐπικαλεσθῶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Πέσκα ἐθεώρησα καλὸν νὰ ἴδω ἐγὼ αὐτοπροσώπως τίς ἦτο περίπου ὁ ἀνθρωπος καθ' οὗ ἐμελλον ν' ἀγωνισθῶ. Μέχρι τῆς στιγμῆς οὐδ' ἄπαξ εἶχον ἴδει κατὰ πρόσωπον τὸν κόμητα Φόσκον.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Λονδίον σὺν τῇ Μαριάννᾳ καὶ τῇ Λαύρᾳ ἐπιστροφὴν μου, μετέβην μόνος εἰς Φόρεστ-Ρῶδ ἐν Σαιντ-Τζῶνς Γουὲδ μεταξύ τῆς δεκάτης καὶ τῆς ἑνδεκάτης πρὸ μεσημβρίας ὥρας. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρότατος εἶχον ὥρας τινὰς διαθέσιμους, ἐσυλλογιζόμην δὲ ὅτι ὁ κόμης ἦτο ἀδύνατον ν' ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγῃ τόσον καλὴ εὐκαιρία πρὸς περιπατοῦν. Δὲν ἐφοβούμην μήπως με ἀναγνωρίσῃ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ διὰ τὸν ἀπλούστα-

τον λόγον ὅτι τὴν μόνην φοράν καθ' ἣν με ἴδεν ἦτο ὅτε με παρηκολούθησε τὴν ἐσπέραν μέχρι τῆς κατοικίας μου.

Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο εἰς τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν παράθυρα τῆς οἰκίας. Προέβην μέχρι τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ἣτις ἔκειτο παρὰ τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τῆς οἰκίας καὶ ἀνωθεν τῶν ταπεινῶν τοίχων τοῦ κήπου ἠδυνήθην νὰ ἐπισκοπήσω τὸ ἐνδότερον. Ἐν τῶν εἰς τὸ βάθος κειμένων παραθύρων τοῦ ἰσογείου ἦτο ἀνοικτόν. Κανένα δὲν εἶδα ἤκουσα ὅμως εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ δωματίου κατ' ἀρχὰς μὲν θορυβῶδες τρετίσμα καὶ ἄσμα πτηνῶν, κατόπιν δὲ τὴν βαρεῖαν καὶ εὐχρον φωνήν, ἣτις ἐκ τῶν συχνῶν διηγήσεων τῆς Μαριάννας μοὶ εἶχε καταστή τὴν τρόπον τινὰ οἰκείαν.

— Ἐλάτε εἰς τὸ μικρόν μου δάκτυλον, ἔλεγεν ἡ φωνή, εὐμορφά μου μικρά, εὐμορφά μου μικρούλια! ἐλάτε νὰ κάμτε τὸ παιγνίδιον τῆς κλίμακος. Ἐνα, δύο, τρία! ἐμπρός!.. τρία, δύο ἔνα! κάτω! ἔνα, δύο, τρία!.. τοῦτ, τοῦτ, τοῦτ!..

Ὁ κόμης ἐξήσκει τὰ κανάρια του ὅπως καὶ ἐν Μπλάκ-ούάτερ Πάρκ, καθ' ἣν ἐποχὴν εὐρίσκετο αὐτόθι ἡ Μαριάννα.

Ἐπερίμενα ὀλίγον ἕως ὅτου τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν ἔπαυεν.

— Ἐμπρός! ἐλάτε τώρα νὰ με φιλήσετε! ἔλεγεν ἡ βαρεῖα φωνή.

Θροῦς πτερούγων καὶ φαίδραι λαλιαὶ ἀπήντησαν εἰς τὴν πρόσκλησίν του. Ἐπειτα ἠκούσθη ἀθόρυβος γέλως, μεθ' ὃ ἐπεκράτησε σιγὴ ἐπὶ τινὰ λεπτά· μετὰ ταῦτα ἤκουσα ἀνοιγομένην τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Τότε στραφὼς ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου. Ἡ ἐξείσις μελωδία τῆς προσευχῆς τοῦ Μαῦσεῦς τοῦ Ροσσίνι, ψαλλομένη ὑπὸ φωνῆς ἀναμιμνησκούσης τὴν τοῦ διασήμου βαθυφώνου Λαμπλάς, ἠκούσθη μεγαλοπρεπῶς ἠχοῦσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιβαλλούσης τὴν οἰκίαν σιγῆς. Ἡ θύρα τοῦ κήπου ἠνοιχθῆ καὶ ἐκλείσθη πάλιν. Ὁ κόμης ἐξήρχετο τῆς οἰκίας.

Διήλθεν ἐκ τῆς ὁδοῦ διευθυνομένος πρὸς τὴν δυτικὴν ἐσχατιάν τοῦ Ρῆτζεντς-Πάρκ. Ἐγὼ ἀπομείνας ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου πεζοδρομίου ὀλίγον τι ὀπισθεν, διηυθύνθην πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ἡ Μαριάννα μοὶ εἶχε περιγράψει τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα, τὴν τερατώδη πολυσαρκίαν του, τὴν ἐπιδεικτικὴν του ἐπιμονὴν νὰ φέρῃ ἐνδυμασίαν ἀμαυροῦ χρώματος, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν φοβερὰν δροσερότητα καὶ ζωτικότητά του. Ἐφερε τοσοῦτον εὐκόλως τὸ φορτίον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν του, ὡς νὰ τὸν εἶχεν ἐλαφρώσει ἡ Πρόνοια ἀφαιρούσα ἐκ τῆς ῥάχεώς του εἴκοσι τοῦλάχιστον ἔτη. Ἐβάδιζεν εὐθυτενῆς, με τὸν πῖλον ὀλίγον τι κεκλιμένον πρὸς τὸ ἐν μέρος, με βῆμα ἐλαφρόν καὶ ἐλαστικόν, περιστρέφων τὴν χονδρὰν του ράβδον, ὑποτονορίζων τὰν ἦσαν ἄσματος καὶ ρίπτων ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκιῶν καὶ κήπων ἀγέρωχον βλέμμα εὐγενοῦς προστάσιας. Ἐὰν ἔλεγον εἰς τινὰ ξένον ὅτι πᾶσα ἡ περίξ χώρα ἀνῆκεν εἰς τὸν διαβάτην ἐκεῖνον, ὁ ξένος θὰ τὸ ἐπίστευεν, εὐρίσκων τὰ πρᾶγμα ἐντε-

λῶς ὁμοιάθητες. Ὁ κόμης οὐδαμῶς ἐστράφη διὰ νὰ παρατηρήσῃ ὀπισθεν του. Δὲν ἐφαίνετο καθόλου προσέχων οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς κανένα ἄλλον ἐκ τῶν διερχομένων. Μόνον ἐνίοτε ἀπηύθυνε μετὰ μετρίως ἀπονήκεις βλέμμα μετὰ τινὲς οἰονεὶ πατρικῆς φιλοστοργίας πρὸς τὰ μικρὰ παιδία καὶ τὰς τροφούς αὐτῶν, ἐν τοῖς ὁμίλοις ἐνίοτε συνήντα. Τοιοῦτο, ὅπως παρηκολούθησα αὐτὸν ἕως ὅτου ἐφθίσαμεν εἰς ἀναπεπταμένον χωρὸν, ἔβη τὸ γείραντο εἰς τὸ ὑπαίθριον παραπήγματος πολλὰ ἐργαστηρίων, παρὰ τὴν δυτικὴν ἄκρην τοῦ δημοσίου κήπου.

Ὁ κόμης ἐσταμάτησε πρὸ τινος τῶν τοιούτων παραπηγμάτων, ἀνήκοντος εἰς ζυχαροπλάστην, εἰσῆλθεν ὅπως δώσῃ βιβλαίως παραγγελίαν τινὰ καὶ ἐξῆλθε σχεδὸν ἀμέσως κρατῶν μικρὸν γλύκισμα. Πλὴν τις μουσικὸς ἐκίνει τὸ μουσικόν του ὄργανον ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἐλεεινὸς τις μικρὸς πῖθηκος με ρικνὸν ῥύγχος. Ὁ κόμης ἐστήθη, ἔδραξε πρῶτον διὰ λογαριασμόν του τὸ γλύκισμα καὶ προσέφερε σοβαρῶς τὸ ὑπελειπόμενον εἰς τὸν πῖθηκον!

— Καυμένη ἀνθρωπε! ἔλεγε πρὸς τὸ ζῶον μετὰ κωμικοῦ αἰκτου, πολὺ φοβόμαι ὅτι σὲ βασανίζει ἡ πείνα. Ἐν τῷ ἱερῷ ὀνόματι τῆς ἀνθρωπότητος, σοὶ προσφέρω παροδικῶς ἐνῶ διέρχομαι, τὸ φαγητόν σου!

Ὁ πλάνης μουσικὸς προσεπάθησε διὰ γοερῶν ἐπικλήσεων νὰ ἐπιτύχῃ φιλοδώρημα παρὰ τοῦ ἀγνώστου τοῦ τόσον ἐλεεινὸς πρὸ τὰ ζῶα· ἀλλ' ὁ κόμης ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὤρους ἀντιπαρήλαε χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν.

Ἀφικόμεθα εἰς ὁδοὺς καὶ ἐργαστήρια ἀνωτέρας τάξεως, κείμενα μεταξὺ τῆς Νέας Λεωφόρου καὶ τῆς ὁδοῦ Ὁζωνίας. Ὁ κόμης σταματήσας πάλιν εἰσῆλθεν εἰς πενιχρὸν ἐργαστήριον πωλητοῦ τινος εἰδῶν ὀπτικῆς, ὅστις κατὰ τινὰ ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἐπιγραφῆν, ἀνεδέχετο πᾶν εἶδος ἐπισκευῆς. Ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον κρατῶν διόπτρας θεάτρον, ἀλλὰ μετὰ τινὰ βήματα ἐστάθη πάλιν καὶ ἀνέγνωσε τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως τοῦ θεάτρον τοῦ Μελοδράματος, τοιχοκολλημένον ἐξωθεν ἐμπορικοῦ καταστήματος εἰδῶν μουσικῆς. Ἀφού τὸ ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἀκολούθως προσεκάλεσεν ἄμαξαν κενὴν διελοῦσαν ἐγγύθεν αὐτοῦ.

— Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, εἰς τὸ γραφεῖον τῶν εἰσιτηρίων, εἶπε πρὸς τὸν ἄμαξηλάτην.

Καὶ ἡ ἄμαξα ἀπεμακρύνθη ἐν τάχει. Ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ, διασχίσας τὴν ὁδὸν καὶ ἀνέγνωσα τὰ πρόγραμμα. Ἀνηγγέλλετο ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παράστασις τῆς *Λουκρητίας Βοργίας*. Αἱ διόπτραι ἄς ἐξῆλθε κρατῶν εἰς χεῖράς του, ἡ προσοχή μεθ' ἧς ἀνέγνωσε τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ διαταγὴ ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν ἄμαξηλάτην, ταῦτα πάντα ἐδήλων σαφῶς ὅτι ἐσκόπευε νὰ παρευρεθῆ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν παράστασιν. Λοιπὸν ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα τῶν ἐν θεάτρῳ ὑπηρετούντων ζώ-

1. Ὅρα εἰκόνα σὺλλου 81.

γράφων σκηνογραφῶν συνάδελφον καὶ ἀπὸ πολλοῦ στενόν μου φίλον, ἠδυνάμην εὐκόλως νὰ προμηθευθῶ δύο εἰσιτήρια διὰ τὴν πλατεῖαν, ἐν δὲ ἐμὲ καὶ τὸ ἕτερον δι' ἕνα φίλον μου. Ἡλπίζον ἐπὶ τὴν πιθανότητά ὅτι ὁ κόμης θὰ ἐτοποθετεῖτο ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε καὶ ἐγὼ νὰ τὸν βλέπω καὶ νὰ δυνήθω νὰ τὸν δεῖξω εἰς τὸν φίλον μου, ὃν ἐσκόπευον νὰ συμπαραλάβω. Λοιπὸν ἂν οὕτως ἤθελον ἔχει τὰ πράγματα, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἔμελλον νὰ μάθω ἂν ὁ Πέσκας ἐγίνωσκεν ἢ ὄχι τὸν συμπατριώτην του.

Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης ἀπεράσισα ἀμέσως τίνι τρόπῳ νὰ διέλθω τὴν ἐσπέραν. Ἐπρομηθεύθην τὰ εἰσιτήρια καὶ ἐφρόντισα νὰ εἰδοποιήσω τὸ φίλον μου Πέσκαν διὰ βραχείας ἐπιστολῆς ἣν ἀφῆκα εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὴν ὀγδόην παρὰ τέταρτον ἐπέστρεψα διὰ νὰ παραλάβω αὐτὸν καὶ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ θέατρον. Ὁ ἀγαθός μου φίλος ἦτο εἰς τὸ ἔπικρον τεταραγμένος ἐκ τῆς ἀνυπομονηαίης, με ἀνέμενε φέρων ἄνθος εἰς τὴν κομμοδοχὴν καὶ ὑπὸ μάλης κρατῶν σφιγκτὰ τὰς ὀγκωδισταίας διόπτρας ἐξ ὧν ποτὲ εἶδον.

— Εἶσαι ἔτοιμος; τὸν ῥώτησα.

— Βέβαια! Right all-right! ἀπάντησε με τὴν συνήθη αὐτοῦ ἀγγλικὴν φράσιν.

Ἄνεχωρήσαμεν ἀμέσως μεταβαίνοντες εἰς τὸ θέατρον. Ἄνεκρούοντο ἤδη οἱ τελευταῖοι ἦχοι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ μελοδράματος καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ πλατεῖᾳ καθίσματα ἦσαν κατεληγμένα ὅτε εἰσήλθομεν ἐγὼ καὶ ὁ Πέσκας. Πολλαὶ θέσεις ὅμως ἦσαν κεναὶ εἰς τὸν περίξ τῆς πλατείας χώρον καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ κατ'ἀλλότατον μέρος διὰ τὸν σκῆπὸν χάριν τοῦ ὁποίου μετέβαινον νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν παράστασιν. Κατ' ἀρχὰς ἐτοποθετήθην πλησίον τοῦ φραγμοῦ τοῦ διαχωρίζοντος τὰς πρώτας ἰδιαιτέρας θέσεις ἀπὸ τῆς πλατείας. Ἀνεζήτησα μεταξὺ αὐτῶν τὸν κόμητα, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειτο αὐτόθι. Ἐπιστρέψας ἐπορεύθην πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ παρατηρήσας μετὰ προσοχῆς, διέκρινα τὸν κόμητα εἰς τὴν πλατεῖαν κατεῖχεν ἐξαιρετὸν θέσιν κεντρικὴν, εἰς τὴν τρίτην σειρὰν τῶν θρανίων. Ἐτοποθετήθην ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν ἔχων παρ' ἐμοὶ τὸν Πέσκαν.

Ὁ ἀγαπητὸς καθηγητὴς ἠγνῶει πρὸς τίνα σκοπὸν τὸν εἶχον παραλάβει μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ μελόδραμα καὶ ἐξεπλήττετο ἄκρως διότι δὲν προσεγγίζομεν περισσύτερον εἰς τὴν σκηνήν.

Ἡ αὐλαία ἤρθη καὶ τὸ μελόδραμα ἤρχισε.

Καθ' ὅλην τὴν πρώτην πράξιν διετηρήσαμεν τὰς θέσεις μας; ὁ κόμης προσέχων εἰς τὴν μουσικὴν, οὐδ' ἀπαξ ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμεθα. Γνώστας ἔμπειρος τῆς τέχνης, ἠκρόατο χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε ἕνα τόνον τῆς γλυκυτάτης μουσικῆς τοῦ Δονιζέττη. Ὑπερέχων ὅλων τῶν περὶ αὐτὸν θεατῶν διὰ τοῦ κλοσσαιῶ ἀναστήματός του, ἔμεινεν ἄδολος, ἡ δὲ ὑπερμεγέθης κεφαλή του ἐποίει ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὰν κίνημα ἐπιδοκιμα-

σίας καὶ συμπαθείας. Ὅσακις οἱ περὶ αὐτὸν ἐχειροκρότουσαν παταγωδῶς τεμάχιόν τι, χωρὶς καθόλου νὰ προσέξωσιν εἰς τὸν ἀμέσως κατόπιν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας ἀνεκρούμενον ἐμφῶδον—καὶ εἰς τὰ ἀγγλικὰ θέατρα τὸ κοινὸν ἀμετακλήτως παρέχει εἰς τοιαύτην παράστασιν τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς καλαισθησίας του—ὁ κόμης ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῶν βλέμμα ἐκφράζον ἐπίπληξιν ἄμικτα καὶ οἰκτον, εἶτα ἀνύψου τὴν χεῖρα ὡς νὰ περκαλεῖ αὐτοὺς νὰ σιωπήσωσιν. Κατὰ τὰ ἔντεχνα μέρη τοῦ ἔσματος, ὅσακις αἱ ἄβραι μουσικαὶ φράσεις παρήρχοντο ἀπαρητήρητοι διὰ τοὺς λοιποὺς θεατὰς, ἐκρότει ἐλαφρῶς ἐκείνας τὰς χονδρὰς χεῖρας του περιεκαλυμμένας ὑπὸ χειροκτιῶν ἐκ δέρματος ἐριφίου ἐκδηλῶν πεφωτισμένην ἐπιδοκιμασίαν ἐμπειροτέχνου. Τότε δὲ καὶ οἱ ἐπιδοκιμαστικοὶ τοῦ ψιθυρισμοῦ: *Euge! ...wra!...ax!* . . . ἀντήχουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς ὡς ῥόγχοις ὑπερμεγέθους αἰλουροῦ. Οἱ ἀμέσως παρακλήθμενοι θεαταὶ, ἀγαθοὶ εὐποροὶ γεωπόνοι, με ῥοδοκόκκινον ὄψιν, μακκάρως θερμικινόμενοι εἰς τὸ θάλασπον τῶν ἀριστοκρατικῶν ὀμηγύσεων, βλέποντες καὶ ἀκούοντες αὐτὸν ἤρχισαν νὰ τὸν παραδέχωνται ὡς διευθυντὴν καὶ ῥυθμιστὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των. Πολλὰ χειροκροτήματα ἐκραγέντα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἔσχον τὸ σύνθημα ἐκ τῶν φερουσῶν μέλανα χειρόκτια χερῶν τοῦ κόμητος, ὧν αἱ παλάμη τοσοῦτον ἀβρῶς καὶ ἀδιδάκτως προσήγγιζον ἀλλήλας! Ἡ ἀπληστος φιλαυτία του ἀπεγεύετο μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως τὸν ἀπονεμόμενον εἰς τὴν ὑπεροχὴν τῆς κριτικῆς τοῦ φόρον. Ἡ εὐρεῖα του ὄψις ἐρρυτιδοῦτο καὶ ἐκυματοῦτο κατόπιν διαστελλομένη ὑπὸ συχνοῦ μειδιάματος. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἔρριπτεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν βλέμμα γαλήνιον, κατὰ πάντα ἡὐχαιστημένος ἀπὸ τὸν ἐκυτόν του καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ναί, βέβαια! αὐτοὶ οἱ Τάρταροι οἱ Ἄγγλοι ὀφείλουσι κατ' ἐπὶ καὶ εἰς ἐμὲ διὰ τὴν μόρφωσίν των. Καὶ ἐδῶ ὅπως πανταχοῦ ἐγὼ, ὁ Φόσκος, ἐπιβαλλῶ τὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐνθρονίζομαι εἰς τὴν πρώτην τάξιν!

Τοιαῦτα ἐφαίνετο λέγουσα ἡ φυσιογνωμία του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐκφραστικὴ ὅσον οὐδεμία ἄλλη, πιστεῖω δὲ ὅτι ἀκριβῶς μετέδωκα τὰ διανοήματά του.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης πράξεως κατέπεσεν ἡ αὐλαία. Οἱ θεαταὶ ἠγέρθησαν καὶ ἐστράφησαν περίξ αὐτῶν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνέμενον ἵνα μάθω ἐὰν ὁ Πέσκας ἐγνώριζε τὸν κόμητα.

ἠγέρθη καὶ αὐτὸς ὡς οἱ ἄλλοι καὶ διὰ τῆς διόπτρας παρετήρει σοβαρῶς τὸ πληροῦν τὰ θεωρεῖα κομψὸν πλῆθος. Κατ' ἀρχὰς ἔστρεψε πρὸς ἡμᾶς τὰ ἄνωγα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐστράφη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος βλέπων πρὸς τὰ ὑπεράνω ἡμῶν θεωρεῖα, ποιούμενος χρῆσιν τῶν διοπτρῶν του ἐν ἀρχῇ, εἶτα ἀραιρέσας αὐτὰς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῆ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξ ὀ-

λοκλήρου ἐστραμμένον πρὸς τὸ μέρος μας ἐξέλεξα ὅπως ἐπισύρω ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ Πέσκας.

— Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; τὸν ῥώτησα.

— Ποῖον, φίλε μου;

— Αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλόσωμον, ὅστις στέκει ἐκεῖ κάτω ἀντικρῦ μας.

Ὁ Πέσκας ἀνυψωθείς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν του παρετήρησε τὸν κόμητα.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ ἠδρανθρωπος αὐτὸς μοι εἶνε ὄλιος διόλου ἄγνωστος. Μήπως εἶνε κἀνὲν ἐπίσημον ὑποκείμενον; . .

Πρὸς τί μοῦ τὸν δεικνύεις;

— Ἐπιθυμῶ πολὺ ἕνεκα ἰδιαιτέρων λόγων νὰ πληροφορηθῶ περὶ αὐτοῦ. Εἶνε συμπατριώτης σου καὶ κκεῖται κόμης Φόσκος. Σοὶ εἶνε γνωστὸν αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Ὅλωσ διόλου, Βάλτερ. . . Οὔτε τὸ ἄτομον γνωρίζω, οὔτε τὸ ὄνομά του.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις; . . Κύτταξέ τον πάλιν, κύτταξέ τον καλλίτερα! . . Ὅταν ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ θεάτρου θὰ σοὶ εἶπω τὸν λόγον δι' ὃν ἀποδίδω εἰς ταῦτο τόσην σπουδαιότητα. . . Περιμένε! . . θὰ σὲ βοηθήσω ν' ἀναβῆς ἐδῶ. . . τοιοῦτοτρόπως ἠμπορεῖς νὰ τὸν παρατηρήσῃς καλλίον.

Καὶ ἔσυρον τὸν ἀνθρωπίσκον μέχρι τοῦ χείλους τοῦ ὑψηλοτέρου ὀπωσοῦν ἐπιπέδου ἐν ᾧ εὐρίσκοντο αἱ διὰ φραγμοῦ ἀποκεχωρισμένοι πρώται θέσεις. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἠδύνατο νὰ ῥίψῃ τὸ βλέμμα του ἀνωθεν τῶν εἰς τὴν ἄκραν τῆς σειρᾶς τῶν θρανίων καθημένων κυριῶν.

Ἄνῃ τις μικρόσωμος, ξανθός, ἰσταμένος ὄρθιος πλησίον ἡμῶν, ὃν ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχον παρατηρήσει, φέρων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας οὐλὴν τραύματος, ἔβλεπε τὸν Πέσκαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἐβόηθον αὐτὸν ν' ἀνέλθῃ, κατόπιν δὲ μετὰ μειζοῦς προσοχῆς παρακολουθήσας τὴν διεύθυνσιν ἣν ὑπεδείκνυον εἰς τὸν Πέσκαν ἤρχισεν νὰ ἐξετάζῃ καὶ αὐτὸς τὸν κόμητα. Οἱ λόγοι μας ἴσως εἶχον φθάσει μέχρι τῆς ἀκοῆς του, εἶδα δὲ πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξιν ὅτι εἶχον κινήσει τὴν περιεργίαν του.

Ἐν τούτοις ὁ Πέσκας προσήλου ἀτενῶς τὰ φλογερά του ὄμματα ἐπὶ τῆς εὐρείας, στρογγύλης καὶ μειδιώσης μορφῆς τοῦ κόμητος ἀντικρῦ ἡμῶν εὐρισκομένου καὶ ἐξακολουθοῦντος νὰ κυττάζῃ ὑψηλά.

— Ὅχι! εἶπεν ἐπὶ τέλους, οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου εἶδα, ἢ ἔρριψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ εὐσώμου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁμίλει τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος κατεβιβάσθη ἀπὸ τῶν ἀνωθέν μας θεωρείων ἐφ' ὧν ἐπλανᾶτο μέχρι τῆς σειρᾶς τῶν θρανίων.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο Ἰταλῶν συννητήθησαν.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχον πεισθῆ ὅτι ὁ Πέσκας δὲν ἐγνώριζε ποσῶς τὸν κόμητα τότε ἐπεισθην ἐξ ὀλοκλήρου ὅτι ὁ κόμης ἐγνώριζε τὸν Πέσκαν.

Τὸν ἐγνώριζε καὶ — ὅπερ παραδοξότατον — ἐνέπνεεν εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπατηθῆ τις ὡς πρὸς τὴν ἄλ-

λοιώσιν ἦν ὑπέστη ἡ ὄψις τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Ἡ μολυβδίνη χροιά ἡ ἐπιχυθεῖσα ἀμέσως ἐπὶ τῆς κιτρινῆς καὶ χολερικῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἡ αἰφνιδίως ἀκαμψία τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἡ λαθραία ἐξέτασις εἰς ἦν ἀμέσως ἠσυχώθησαν οἱ φιοιοί ψυχροὶ ὀφθαλμοὶ του, ἡ καταλαβούσα αὐτὸν ἀκίνησις ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦσαν ἐνδεικτικὰ σαφέστατα περὶ τούτου. Φόβος, θανάσιμος κατέλαβεν αὐτὸν ψυχῆ καὶ σώματι καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ φόβου του ἦτο βεβαίως ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Πέσκαν.

Ὁ μικρόσωμος ἀνὴρ ὁ φέρων τὴν οὐλὴν εἰς τὴν παρεῖαν εὐρίσκετο ἀκόμη ἐγγύτατα ἡμῶν. Ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἦν ἡ θέα τοῦ Πέσκα εἶχε παραγάγει ἐπὶ τοῦ κόμητος εἶχε φαίνεται συναγάγει, ὅπως καὶ ἐγὼ τὰ ἰδιαίτερα τοῦ συμπεράσματος. Εἶχε τὸ ἦθος εὐγενὲς καὶ λίαν ἀβρόφρον, ἐφαίνετο δὲ ξένος· ἡ προσοχὴ ἦν ἐδεικνυεὶν εἰς τὰς ἐρεῦνας μας δὲν ἐξεδηλοῦτο δι' οὐδενὸς ἐξωτερικοῦ σημείου ἐξ οὗ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὀδηγηθῶμεν.

Ἐκθαμβος διὰ τὴν αἰφνιδίον μεταβολὴν τὴν ἐπελοῦσαν εἰς τὴν μορφήν τοῦ κόμητος, ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀπροσδόκητον τροπὴν τῶν πραγμάτων ἠγνόουν πλέον τί νὰ εἶπω καὶ τί νὰ πράξω. Ὁ Πέσκας διεσκέδασε κἄπως τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ταραχὴν μου κατελθὼν, καθήσας πάλιν πλησίον μου καὶ λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, μὲ τί βλέμμα μὲ κυττάζει αὐτὸς ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος; Ἐμὲ ἀρὰ γε κυττάζει τοιοῦτοτρόπως; Μήπως εἶμαι διάσημος χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω; . . . Πῶς μὲ γνωρίζει αὐτός, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου;

Εἶχε τὸ βλέμμα διαρκῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ κόμητος. Τὸν εἶδον κινούμενον διὰ πρῶτην φοράν τὴν στιγμήν ὅτε ὁ Πέσκας ἐκάθησεν ἐκ νέου καὶ ἐράνη ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιβλέπῃ ἀδιαλείπτως τὸν συμπατριώτην του. Ἦμην πολὺ περίεργος νὰ ἴδω τί θὰ συνέβαινε ἂν ἡ προσοχὴ τοῦ ἀνθρωπίσκου ἦθελεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν τὸ βλέμμα του τοσοῦτον ἐγοήτευεν· διὸ ἠρώτησα τὸν φίλον μου ἐὰν μεταξύ τῶν κυριῶν τῶν εὐρίσκομένων εἰς τὰ θεωρετὰ ἀνεγνώριζε καμμίαν μαθητήριάν του. Ἀμέσως ὁ Πέσκας ἐπλησίασε τὰς ὑπερμεγέθεις διόπτρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ περιέστρεψεν αὐτὰς βραδέως ἐπιθεωρῶν τὰ θεωρετὰ εὐσυνειδήτως ζητῶν νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα ὅπερ τῷ ἐθηκα.

Μόλις ἐφάνη οὕτως ἀπασχολημένος, ὁ κόμης ἐστράφη, ὠλισθήσε σχεδὸν διὰ μέρος τῶν κατεχόντων τὰ πρὸς τὸ ἐκεῖθεν μέρος θρανία καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰσχωρήσας εἰς τὸν κεντρικὸν διάδρομον δι' οὗ ἐξέρχονται οἱ ἐν τῇ πλατείᾳ. Ἀρπάσας τὸν Πέσκαν ἐκ τοῦ βραχίονος πρὸς ἀνεκφράστον αὐτοῦ ἐκπληξίν τὸν παρέσυρα μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς πλατείας, ὅπως ἐμποδίσω τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κόμητος πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν θύραν. Ἐξεπλάγην ὅπως οὐκ ἴδων ὅτι εἶχεν ἤδη προηγηθῆ ἡμῶν ὁ ἰσχνὸς ἡμῶν γείτων, ὁ φέρων τὴν οὐ-

λὴν, ὅστις ἐπιτηδεότερον ἡμῶν ἀπέφυγε τὸ στιγμιαῖον ἐμπόδιον ὅπερ ἀνέκοψε τὸν δρόμον μας, καὶ ὅπερ προῆλθεν ἐκ τοῦ συνωπισμοῦ θεατῶν τινῶν τῆς πλατείας ἐπίσης, καταλιπόντων τὰς ἐκυτῶν θέσεις. Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πρόδρομον, ὁ κόμης εἶχε γείνει ἄφαντος, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ εὐκίνητος ξένος.

— Ἄς ἐπιστρέψωμεν! εἶπα, ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου, φίλτατέ μου Πέσκα! πρέπει νὰ σοῦ ὁμιλήσω κατὰ μόνας, νὰ σοῦ ὁμιλήσω ἀμέσως! . . .

— Ὡ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ καθηγητῆς εἰς ἄκρον ἐκπληκτος· περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται;

Ἐξηκολούθησα βαδίζων ταχέως χωρὶς πλέον νὰ λαλήσω. Ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ κόμης ἐφυγεν ἐκ τοῦ θεάτρου μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ὑπόνοιαν μήπως ὁ ὑπερβολικὸς του φόβος, ὅπως ἀποφυγῆ τὸν Πέσκαν, παρασύρη αὐτὸν πολὺ μακρὰν. Ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ δραπετεύσῃ ἐκ Λονδίνου κατ' ἐπομένως νὰ μοῦ διαφυγῇ. Ἐνόμισα ὅτι τὸ μέλλον ἡμῶν θὰ διεκινδύνευεν, ἐὰν τῷ ἄφρονι μίαν ἡμέραν ἐλευθέρως ἐνεργείας. Ἰπώπτευον ἐπίσης καὶ τὸν ἄγνωστον ἐκείνον ξένον τὸν προηγηθέντα ἡμῶν, ὅστις μοὶ ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἀπὸ σκοποῦ τὸν παρηκολούθει.

ὑπὸ τῆς διπλῆς ταύτης ὑποψίας παρηκινούμενος δὲν ἐχρονотρίθησα πολὺ ὅπως ἐξηγήσω εἰς τὸν Πέσκαν τὰ διατρέχοντα. Μόλις εὐρέθημεν μόνοι ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἐπέτεινα εἰς τὸ ἑπακρὸν τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ταραχὴν ἐλθέτων τὰς προθέσεις μου μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλότητος καὶ σαφηνείας, μεθ' ἧς ἐξεφράσθη εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας.

— Καὶ τί δύναμαι νὰ πράξω εἰς ὄλ' αὐτὰ; Ἀνέκραξεν ὁ καθηγητῆς ἀνατείνων ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας. Εἰς τί δύναμαι νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος, Βάλτερ, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοὶ εἶνε ἄγνωστος;

— Ἄλλ' αὐτὸς σὲ γνωρίζει, σὲ φοβεῖται, ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου διὰ νὰ σὲ ἀποφυγῇ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχη τοὺς λόγους του, Πέσκα! Ἀναλογίσθητι καὶ ἐξέτασε τὴν παρελθούσάν σου ζωὴν πρὸ τῆς εἰς Ἄγγλιαν ἀφιξέως σου. Ἐφυγες ἐξ Ἰταλίας, ὡς πολλάκις σοὶ ὁ ἴδιος μοὶ εἶπες ἄλλοτε ἕνεκα πολιτικῶν λόγων. Δὲν μοὶ κατέστησες γνωστὸς τοὺς λόγους τούτους, οὐδ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητῶ νὰ μοὶ τοὺς ἀνακινώσης. Ζητῶ μόνον νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐνθυμηθῆς, νὰ ἐξετάσῃς, μήπως αἱ ἀναμνήσεις σου σοὶ ὑπαγορεύωσι καμμίαν ἐξηγήσιν τοῦ τρόμου ὑφ' οὗ ἄμα σὲ εἶδε κατελήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος! . . .

Ἄς φαντασθῆ ἕκαστος τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε εἶδον ὅτι οἱ τόσον ἀσήμαντοι κατὰ τὴν κρίσιν μου, οὗτοι λόγοι μου ἔσχον ἐπὶ τοῦ Πέσκα ἀποτέλεσμα ἀάλογον πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἡ θέα του παρήγε πρὸ ὀλίγου ἐπὶ τοῦ κόμητος. Ἡ ῥοδίνη ὄψις τοῦ φίλου μου ἐγένετο ἐξαίφνης ὡχρὰ, τρέμων δὲ σύσσωμος ἀπεμακρύνθη βραδέως ἀπ' ἐμοῦ.

— Βάλτερ, ἔλεγε, δὲν ἠξεύρεις περὶ τοῦ ζητήσε; . . .

— Καὶ ἀπήγγελλε τοὺς λόγους τούτους ταπεινῆ τῇ φωνῇ μ' ἔβλεπεν ὡς νὰ εἶχα καταγγεῖλει πρὸς αὐτὸν κίνδυνον ἄγνωστον εἰς ἀμφοτέρους. Αὐτοστιγμὴ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος δὲν εἶδα πάντοτε ζωήρον, ἰδιότροπον, εὐθυμον μετεβλήθη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ἦθελον τὸν συναντήσῃ καθ' ὁδὸν ἔχοντα τοιαύτην ὁλῶς πρωτοφανῆ δι' ἐμὲ ὄψιν, βεβαίως δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζον.

— Συγχώρησέ με, τῷ εἶπον, ἂν ὁλῶς ἀκουσίως σ' ἐλύπησα καὶ σὲ δυσήρστησα. Ἐνθυμήθητι ὅμως ὅτι τὸ γινόμενον πρὸς ἐκείνην ἀδικίαν δὲν θὰ ἐπανορθωθῇ ποτὲ ἐὰν δὲν εὐρῶ τὸ μέσον ὅπως τὸν ἀναγκάσω ν' ἀποδώσῃ πρὸς αὐτὴν δικαιοσύνην. Χάρης αὐτῆς σοὶ ὠμίλου, Πέσκα! σοὺ ζητῶ ἐκ νέου συγγνώμην. Ἄλλο δὲν σοὺ λέγω! . . .

Καὶ ἠγέσθη ὅπως ἀπέλθω, ἀλλὰ πρὶν φθάσω εἰς τὴν θύραν, αὐτὸς μ' ἐσταμάτησεν.

— Περιμένε μίαν στιγμήν, μοὶ εἶπεν. Μ' ἔλαμες νὰ ταραχθῶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Δὲν εἰξεύρεις οὔτε πῶς οὔτε διατί ἐφυγον ἐκ τῆς πατρίδος μου. Ἀφῆσέ με νὰ συνέλθω εἰς δυνατόν, νὰ σκεφθῶ ὀλίγον. . . .

Ἐκάθησά ἐκ νέου. Περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ δωματίου κατὰ μῆκος καὶ πλάτος αὐτοῦ βαδίζων καὶ ἀπαγγέλλων ἐν τῇ μητρικῇ του γλώσσῃ μονολόγους ἀνευ τινὸς ἐννοίας. Μετὰ πολλοὺς γύρους προσήθε καὶ ἐστάθη ἐνώπιόν μου, ἀποθέτων δὲ ἐπ' ἐμοῦ τὰς μικρὰς του χεῖρας μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐπισημότητος ἐκτάκτου.

— Εἰπέ μοι ἐγκαρδίως καὶ ὀλοφύχως, Βάλτερ, μὲ ἠρώτησε, δὲν ἔχεις ἄλλον κἀνένα ἐκτός ἐμοῦ ὅπως τὸν μεταχειρισθῆς ὡς διάμεσον διὰ νὰ φθάσῃς μέχρις αὐτοῦ;

— Κανένα ἄλλον δὲν ἔχω, ἀπήντησα.

Ἀπεμακρύνθη ἐκ νέου ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ παρετήρησε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν διάδρομον· εἶτα τὴν ἐκλείσε πάλιν.

— Ἀπέκτησες δικαιοῦματα ἱερὰ ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, Βάλτερ, μοὶ εἶπεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας μοὶ ἔσωσες τὴν ζωὴν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ζωὴ μου σοὶ ἀνήκει μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θελήσῃς νὰ λαθῆς ὀπίσω τὸ δῶρόν σου. Λάβε το λοιπὸν σήμερον. Βεβαίως! δὲν λέγω ὑπερβολὰς! . . . Μαρτύρομαι εἰς τὸν Θεὸν τὸν κυβερνῶντα ἡμᾶς, ὅτι μεθ' ὅσα θὰ σοὶ εἶπω ἡ ζωὴ μου ἀπόκειται εἰς χεῖρας σου. . . .

Καὶ ὁ προμώδης σπασμὸς μεθ' οὗ ἀπήγγελλε τὴν παράδοξον ταύτην ἐπίκλησιν μ' ἐπεισαν πληρέστατα ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Πρόσεξε καλῶς εἰς τοῦτο, ἐξηκολούθησε κινῶν τὰς χεῖρας του ἐν τῇ ἐξάψει καὶ τῇ σφοδρότητι τῆς συγκινήσεώς του. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ πνεῦμά μου κανεὶς δεσμὸς μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖς Φόσκον καὶ τοῦ παρελθόντος, εἰς τὸ ὅποιον ἦ πρὸς σὲ στοργή μου μετ' ἀναγκάσεως ν' ἀνατρέξω. Ἄν σὺ δυνήθῃς ἀνακαλύψῃς τοιοῦτον τίνα δεσμόν, φύλαξέ τον μυστικῶν καὶ μὴ μοὶ τὸν ἀνακινώσης. . . . Σὲ ἱκετεύω, σὲ παρα-

καλῶ γονυκλιτῶς, ἄφες με εἰς τὴν ἄγνοιάν μου, ἄφες με νὰ μείνω τυφλὸς ὡς πρὸς τὸ μέλλον, ὅπως εἶμαι καὶ ὡς πρὸς τὸ παρόν. Ἄφες με νὰ μείνω ἄθῶος καὶ ἀνεύθυνος δι' ὅτι κακὸν ἢ ταιαυτὴ ἀνικαλύψις ἐνδέχεται νὰ προξενήσῃ!

Ἐβλεπονικὸν προφανῶς ὅτι ὁ κόπος ὃν κατέβαλλεν ὅπως ἐκφρασθῆ ἀγγλιστὶ εἰς περιστάσιν σοβαρὰν καθήκον ἢ συγκίνησις δὲν τῷ επέτρεπε τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τῆς ἄλλως τε οἰκείας εἰς αὐτὸν γλώσσης ταύτης, ἐπηύξατο παραπολὺ τὴν δυσκολίαν τῶν δηλώσεων εἰς ἃς πρὸ μικροῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἀπέφυγε νὰ προβῆ. Ὅθεν ἐπειδὴ κατὰ τὰ πρῶτα τῆς γνωριμίας μας ἔτη εἶχαν διδασθῆ παρ' αὐτοῦ ἂν οὐχὶ νὰ ὀμιλῶ, τοῦλάχιστον ν' ἀναγινώσκω καὶ νὰ ἐννοῶ τὴν γλώσσαν του, τῷ προέτεινά νὰ ἐκφραζήταί ἰταλιστὶ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τῷ ἀπέτεινον ἀγγλιστὶ τὰς ἐρωτήσεις ὅσας ἤθελον νομίσει ἀναγκαίως πρὸς διευκρίνισιν τῆς συνομιλίας. Ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν ταύτην καὶ ἤρχισε νὰ λαλῆ ταχέως μετὰ τὴν βρούσαν ἐκείνην γλώσσαν, σφοδρὰ τεταραγμένος, μετ' ἀδικόπους τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μορφῆς του κινήσεις καὶ με βιαίας χειρονομίας, χωρὶς ὅμως νὰ λαλῆ μεγαλοφώνως· οὕτω δὲ ἐν τῇ γλώσσῃ ἐκείνῃ ἤκουσα τοὺς λόγους τοὺς προωρισμένους νὰ με ὀπλίσωσι δεόντως διὰ τὸν ἔσχατον ἀγῶνα, οὗ τὴν μνήμην ἢ παρουσίαν διήγησις πρόκειται νὰ συνοψίσῃ!

— Ἄγνωστὸν τὰ αἰτία ἅτινα μετ' ἠνάγκασαν νὰ φύγω ἐξ Ἰταλίας, ἤρχισε λέγων, γινώσκεις δὲ μόνον ὅτι αὐτὰ κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττον συνδέονται μετὰ τὴν πολιτικὴν. Ἄν ἤθελον καταφύγει εἰς τὴν χώραν ταύτην ἕνεκα τῶν καταδιωγμῶν τῆς κυβερνήσεώς μου, δὲν θ' ἀπέκρυπτον τὰ αἰτία τῆς φυγῆς μου οὐδὲ εἰς σὲ οὐδ' εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐδέησεν ὅμως νὰ τ' ἀποκοψῶ, διότι οὐδεμίαν καθεστῆκυία ἀρχὴν ἐξέδωκε κατ' ἐμοῦ ἀπόφασιν ὑπερορίας. Δὲν ἤκουσες ποτε, Βάλλτερ, νὰ γίνηται λόγος περὶ ἀποκρύφων ἐταιριῶν διωργανωμένων εἰς πᾶσαν μεγάλην πόλιν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου; Ἐν Ἰταλίᾳ εὐρισκόμενος ἀνήκον εἰς μίαν τοιαύτην ἐταιρίαν ἐξηκολούθουν ν' ἀνήκω εἰς αὐτὴν καὶ ὅτε ἤλθον εἰς Ἀγγλίαν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ μου. Ὡς ἐκ τῆς ζωηρότητος τῆς ἡλικίας μου ὁ ζήλος μου ἦτο ὑπερβολικός, ἦτο δὲ ἐνδεχόμενον νὰ κινδυνεύσω καὶ νὰ ἐκθέσω ἐνταυτῷ καὶ ἄλλους εἰς κίνδυνον. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον διατάχθη ν' ἀναχωρήσω εἰς Ἀγγλίαν καὶ ν' ἀναμείνω ἐνταῦθα ὅπως με χρησιμοποιοῦσιν. Ὑπήκουσα, ἀνέμεινα καὶ ἀναμείνω ἀκόμη. Ἐνδέχεται καὶ αὐριον νὰ προσκληθῶ. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἤδη αὐτὸν τὸν κίνδυνον διατρέχω. Εἶμαι ἐδῶ, ζῶ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῶν παραδόσεών μου καὶ ἀναμείνω τὸ σύνθημα. Ἄλλως τε δὲν παραβιάζω κανένα

ἄρκον, καὶ θὰ μάθης μετ' ὀλίγον, ἀνακρινῶν σοὶ ἀδιστακτικῶς τὸ ὄνομα τῆς ἐταιρίας εἰς τὴν ἀνήκω. Ἐξαρτῶ μόνον τὴν ζωὴν μου ἐκ τῆς ἐχθροφιλίας σου. Ἄν ἄλλος μάθῃ τί ἐπρόφερον τὰ χεῖλή μου, τί σοὶ λέγω σήμερον, ὅπως εἶνε ἀληθές ὅτι τῶρα καθήμεθα ἐγγὺς ἀλλήλων, εἶμαι χαμένος ἀνθρώπος!...

Ἄσκα προσέθηκε κατόπιν μοὶ τὰ ἐπιθύρσειεν εἰς τὸ οὖς. Τὸ μυστικὸν ὅπερ μοὶ ἀνεκρίνωσε τηρῶ ἀπόκρυφον. Ἡ ἐταιρία εἰς τὴν ἀνήκει θὰ χαρακτηρίζεται ἐπαρκῶς διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγράφησαν αἱ παρούσαι σελίδες, ὑποδεικνυμένη κατὰ τὰς σπανίας φορὰς καθ' ἃς θὰ τὴν ἀναφέρω διὰ τοῦ ὀνόματος Ἀδελφότητος.

— Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέσκακς, εἶνε ὁ αὐτὸς τέλος πάντων μετὰ τῶν ἄλλων πολιτικῶν ἐταιριῶν τῆς αὐτῆς φύσεως, δηλαδὴ ἡ καταστροφή τῆς τυραννίας καὶ ἡ διεκδίκησις τῶν δικαιοκρατιῶν τοῦ λαοῦ.

Ἡ Ἀδελφότης βασιζέται ἐπὶ δύο ἀρχῶν. Ἐπὶ ὅσον καιρὸν ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε χρήσιμος, ἢ ἔστω ἀβλαβής, ἔχει οὗτος τὸ δικαίωμα νὰ χαιρήται αὐτήν. Ἄλλ' ὅσῳκις ἡ ζωὴ του ἀποβαίνει ἐπιβλαβής εἰς τοὺς ὁμοίους του, τὸ δικαίωμα τοῦτο τῷ ἀφαιρεῖται. Δὲν εἶνε ἐγκλημα, ἀλλ' εἶνε ἀρετὴ, ἀπεναντίας ἢ ἀφίρσις αὐτῆς. Δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ εἴπω ὑποποίας φρικτὰς περιστάσεις καταθλίψεως καὶ ἀθλιότητος ἐσχηματίσθη ἡ ἐταιρία αὕτη οὐδ' ἀπόκειται εἰς σὰς τοὺς Ἀγγλους, εἰς σὰς, οἵτινες ἀπολαύετε πρὸ τῶσου καιροῦ τὴν ἐλευθερίαν σας, ὥστε ἐλησμονήσατε καὶ τὸ χυθὲν αἷμα καὶ τὰς βλασάνους ἃς ὑπέστητε πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, νὰ εἴπητε μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ προβῆ ἡ ἀπόγνωσις ἐκείνων οὓς ἡ δουλεία τῆς πατρίδος των κατέστησε παράφρονος σχεδὸν ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀγανακτήσεως. Τὸ φάσγανον δι' οὗ ἐσφαγιάσθημεν, εἰσεχώρησεν εἰς τοιοῦτον βάθος ἐντὸς ἡμῶν, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ διαγνώσωμεν. Ἄφησε τὸν ἐξόριστον εἰς τὰς θλίψεις του! γέλασε, δυσπίστει πρὸς αὐτόν, ἐκπλήχθη διὰ τὴν κρυφίαν αὐτῆν ἀτομικότητα ἣτις διατηρεῖται ἐντὸς αὐτοῦ, ὡς πῦρ ὑπὸ τὴν αἰθάλην, ὑποκρυπτόμενον κάποτε ὑπὸ ἡσυχον ἐπιφάνειαν, ὑπὸ τὴν ἀξιόπρεπειαν ἀνθρώπου ὅστις ὡς ἐμὲ συντρίβεται ὑπὸ τῆς πλέον ἀπελπιστικῆς πένιας καὶ φρικίας διὰ τὴν ἀγρίαν ὀδύνην ἄλλων ἣττον ἐμοῦ σκληραγωγημένων καὶ ἣττον ὑπομονητικῶν, ἀλλὰ πρόσεξε μὴ τύχη καὶ μάς κρίνης! Ἴσως ἢ δύνασθε νὰ μάς κρίνῃτε δικαίως μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὑμετέρου βασιλέως Καρόλου τοῦ Α' ἀλλ' αἱ μακρᾶί τῆς ἐλευθερίας ἐξεῖς σὰς κατέστησαν ἀνικάνους νὰ γνωρίζητε τί εἴμεθα.

Καὶ τὰ μύχια τοῦ ταῦτα αἰσθήματα ἐφαίνοντο, ἐνῶ ὀμιλεῖ τοιοῦτοτρόπως, ἐκχυγόμενα μετὰ τινος πικρίας ἐκ τῆς καρδίας του. Διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μας μετ' ἄφινε ν' ἀναγινώσκω τὰς ἀποκρύφους τῆς καρδίας του σελίδας. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ λαλῆ ταπεινοφώνως καὶ ὁ

τρόπος εἰς ὃν τὸν ἐνέβαλλον αἱ φοβεραὶ ἐκείνη ἀποκαλύψεις τὸν ἐθάρυνον ἀκόμη.

— Διὰ τοῦτο σεῖς, ἐξηκολούθησε, δὲν δύνασθε νὰ σκεφθῆτε περὶ τῆς Ἐταιρίας διαφοροτρόπως ἀφ' ὅ,τι κρίνουσιν οἱ ἄλλοι. Συμφώνως πρὸς τὰς ἀγγλικὰς ὑμῶν ἀρχὰς ὑποθέτετε ὅτι ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐπανάστασιν. Ἀφαιρεῖ αὕτη τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀρχιεῖου βασιλέως, ἐνὸς δολίου ὑπουργοῦ, ὡς νὰ ἦσαν ἀμφοτεροίθηρια ἀγρία καὶ καθ' ὃν πᾶσι τις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τυροβολήσῃ, ἂν τῷ παρουσιασθῆ εὐκαιρία. Ἐστῶ, τὸ παραδέχομαι. Μάθε ὅμως ὅτι οἱ νόμοι τῆς Ἀδελφότητος δὲν ὁμοιάζουσι μετὰ τοὺς νόμους οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐταιρίας ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν ὑφήλιον. Τὰ μέλη δὲν γνωρίζουσιν ἀλλήλα. Εἰς πρόεδρος ὑπάρχει ἐν Ἰταλίᾳ καὶ διάφοροι ἄλλοι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐκαστος πρόεδρος ἔχει τὸν γραμματέα του. Οἱ πρόεδροι καὶ οἱ γραμματεῖς γνωρίζουσι τὰ μέλη, ἀλλὰ τὰ μέλη μένουσι ζῆνα πρὸς ἀλλήλα ἕως ὅτου οἱ ἀρχηγοὶ ἤθελον κρίνειν κατὰλληλον ἕνεκα συγχρόνων πολιτικῶν λόγων καὶ ἕνεκα τῶν ἰδικαιτέρων ἀναγκῶν τῆς ἐταιρίας νὰ προσκαλέσωσι τὴν ἀμοιβαίαν τῶν μελῶν ἀτομικὴν γνωριμίαν καὶ σχέσιν. Ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὴν Ἀδελφότητα μαρτυρεῖται ὑπὸ ἀποκρύφου σημείου ὅπερ φέρομεν ὅλοι ἐπὶ τοῦ σώματός μας ἀνεξάλειπτον μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μας. Εἴμεθα ὑποχρωμένοι νὰ ἐξακολουθῆ ἐξασκῶν ἕκαστος ἡμῶν τὸ ἐπάγγελμα του, νὰ παρουσιαζώμεθα δὲ τετράκις μόνον τοῦ ἔτους πρὸς τὸν πρόεδρον καὶ τὸν γραμματέα, διὰ τὴν περίπτωσιν μήπως ἤθελε παραστῆ ἀνάγκη τῆς χρησιμοποίησεως ἡμῶν. Εἴμεθα προεξοικειωμένοι καὶ γινώσκομεν ὅτι ἐάν τις ἐξ ἡμῶν προδώσῃ τὴν Ἀδελφότητα ἢ παραβλάψῃ αὐτὴν ἀναλαμβάνων τὴν ἐξυπρέτησιν ἀντιθέτων συμφερόντων, θὰ θανατωθῆ συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμόν τῆς ἐταιρίας εἴτε διὰ χειρὸς ξένου τινός, ἐξ ὅλων ἀπωτάτου μέρους πεμπομένου ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο, εἴτε διὰ χειρὸς φίλου ἐπιστηθίου ὃν καθ' ὄλον τὸ δίκαιον τῆς μετ' ἡμῶν στενῆς σχέσεως οὐδέποτε ὑπωπτεύσαμεν ὅτι ἦτο μέλος τῆς φοβερᾶς Ἀδελφότητος. Ἐνίοτε ἢ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἀναβάλλεται, ἄλλοτε δὲ παρακολουθεῖ τὴν προδοσίαν ὡς ἡ βροντὴ τὴν ἀστραπὴν. Τὸ πρῶτόν μας καθήκον εἶνε νὰ ὑπακούωμεν ἅμα τῷ πρώτῳ συνήματι. Τινὲς ἐξ ἡμῶν θὰ περιμένωσιν ἴσως δι' ὀλης των τῆς ζωῆς χωρὶς νὰ προσκληθῶσι ποτὲ εἰς τὸ ἔργον. Ἄλλοι ἀπεναντίας ὀφείλουσι νὰ ἐνεργήσωσιν ἢ νὰ προπαρασκευασθῶσιν εἰς ἐνεργίαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς εἰσαγωγῆς των. Ἐγὼ ὅστις τῶρα σοὶ ὀμιλῶ, ἐγὼ ὁ ἀνθρωπίσκος τὸν ὅπισθον γνωρίζεις ὡς ἐλαφρὸν καὶ εὐθυμον, ὅστις ἐκ φύσεως ἐπλάσθη ἀνικάνος νὰ φονεύσῃ οἰκιοθελῶς ἔστω καὶ μίαν ἐνοχλητικὴν σφήκα, κατὰ τοὺς πρώτους τῆς νεότητός μου χρόνους, παρακινήθης ἐκ φρικτῶν δυστυχημάτων, ἅτινα ἀδυνατῶ ν' ἀναφέρω, εἰσήχθη εἰς τὴν Ἀδελφότητα

11 Ὁφείλω νὰ δηλώσω ὅτι ἀναγράφω τὰ ἐμπεισιμῶς ἀνακρινθέντα μοι παρὰ τοῦ Πέσκακς ἀπέκοψα ἢ μετέβαλα πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐκλήθῃ εἰς κίνδυνον τὸν φίλόν μου. Αἱ μόναι προφυλάξεις ἃς ἐθεώρησα πρέπων νὰ τηρήσω ἀπάναντι τῶν ἀναγνωστῶν μου εἶνε ὅσαι κατὰ τὸ παρὸν μέρος τῆς διηγήσεως ὑπεροβήσαν ἐκ λόγων τῆς πλέον κοινῆς φρονήσεως.

ἐκ παραφόρου καὶ ἀπεγνωσμένης σκέψεως. Τώρα δὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ μένω εἰς αὐτήν, οἰανδήποτε δὲ γνώμην καὶ ἂν ἐσχημάτισα περὶ τῆς ῥηθείας ἐταιρίας πραϋνθεὶς ἐκ τῶν ἐτῶν καὶ ἐκ τῶν εὐεργετημάτων κρείττονος τύχης, ἢ ἀπόκρυφος ἐταιρία μὲ κρατεῖ δέσμιον καὶ θὰ μὲ κρατῆ μέχρι τοῦ θανάτου μου. Ὅτε διέμενον ἀκόμη ἐν Ἰταλίᾳ, ἐξελέγην γραμματεὺς, ὅλα δὲ τὰ μέλη τὰ γενόμενα δεκτὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ παρουσιασθέντα εἰς τὸν πρόεδρόν μου, παρουσιάσθησαν καὶ εἰς ἐμέ..

Ἦρχισα νὰ τὸν ἐννοῶ ἤρχισα νὰ διακρίνω πῶς μὲ ᾤδηγει βαθμηδὸν ἢ παράδοξος ἀποκάλυψις του. Ἐσιώπησεν αὐτὸς πρὸς στιγμὴν προσηλῶν ἐπ' ἐμοῦ βλέμματι ἐκρηκτικὸν καὶ προσπαθῶν νὰ διακινήσῃ τὴν συνέβαινον ἐντός μου, πρὶν συνελθῆναι τοὺς λόγους του.

— Ἐξήγαγες ἤδη τὸ συμπέρασμα, μοὶ εἶπεν· τὸ βλέπω ἐκ τῆς φυσιογνωμίας σου. Μὴ μοῦ εἴπῃς τίποτε φύλαξαι ἀποκρύφους τὰς ἐνδομύχους σου ἐντυπώσεις. Ἀφῆσέ με νὰ συμπληρώσω τὴν θυσίαν τοῦ αὐτοῦ μου ἢν ἀπήτησας καὶ ἔπειτα θ' ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας διὰ νὰ μὴ ἐπανεέλθωμεν πλέον ἐπ' αὐτοῦ.

Μοὶ ἔνευσε νὰ μὴ τῷ ἀπαντήσω, ἐξέβαλε τὸ φόρεμά του καὶ ἀνύψωσε τὴν ἀριστέραν χειρὶδα τοῦ χιτῶνός του.

— Σοὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἡ ἐξομολόγησίς μου θὰ ἦτο πλήρης, μοὶ ἐπιθύρησεν εἰς τὸ οὖς, προσηλῶν ἀτενῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας. Ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ, θέλω νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι οὐδὲν σοὶ ἀπέκρυψα ἐξ ὧν ἐπεθύμεις νὰ μάθῃς. Σοὶ εἶπα ὅτι ἡ Ἀδελφότης ἐξακριβώνει τὴν ταυτότητα τῶν μελῶν αὐτῆς διὰ σημείου τινὸς ἀνεξελκίπτου. Κύτταξε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου ποῖον εἶνε τὸ σημεῖον καὶ εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκειται.

Ἐγύμνωσε τὸν βραχίονα καὶ εἰς τὸ ἄνω ἐσωτερικὸν μέρος αὐτοῦ μοὶ ἔδειξε βαθέως κεχαρκαμένῃ ἐπὶ τῆς σαρκὸς ἐρυθρὰν οὐλὴν γινωμένην διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου. Ἀπέχω τοῦ νὰ περιγράψω τὸ σύμβολον ὅπερ κρύβεται τὸ σημεῖον ἐκεῖνο· περιορίζομαι μόνον νὰ εἶπω ὅτι εἶχε σχῆμα στρογγύλον, ἦτο δὲ τόσον μικρὸν ὥστε ἐν σελλίνῳ ἠδύνατο νὰ τὸ κλύψῃ ἐξ ὀλοκλήρου.

— Διὰ τοῦ ἀνεξελκίπτου τούτου σημείου, μοὶ εἶπε καταβιβάζων τὴν χειρὶδα, καθεὶς ἀναγνωρίζεται πανταχοῦ ὡς μέλος τῆς Ἀδελφότητος. Ὅστις δῆποτε προῶσα αὐτὴν θάττον ἢ βραδίον ἀνακλύπτειται παρὰ τῶν γνωρίζοντων αὐτὸν ἀρχηγῶν, τοῦ προέδρου ἢ τοῦ γραμματέως κατὰ τὰς περιστάσεις. Εὐθύς ὡς ἀνακαλυφθῆ ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν, ὁ θάνατός του εἶνε βέβαιος. Ὁ νόμος εἶνε πάντῃ ἀνίσχυρος ὅπως τὸν προστατεύσῃ. Ἐνθυμήθητι καλῶς ὅσα εἶδες καὶ ἤκουσες· ἐξήγαγε ὅσα δῆποτε θέλεις συμπέρασμα· ἐνεργήσον ὅπως προσφορώτερον κρίνεις. Ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ! ὅτι καὶ ἂν ἀνακαλύψῃς, ὅτι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς νὰ πράξῃς, μὴ μοὶ εἴπῃς τίποτε. Ἀφῆσέ με νὰ μένω ἀπηλλαγμένος τῆς εὐθύνης, ἢς μόνῃ ἢ ἰδέξ

μοὶ ἐμποιῆ φρίκην καὶ ἤτις καθόσον γινώσκω καὶ συναισθάνομαι ἀκόμη μέχρι τοῦδε δὲν μὲ ἐπιβαρύνει. Σοὶ τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φοράν, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου ὡς εὐπατρίδης καὶ ἐπὶ τῷ ὄρκῳ μου ὡς χριστιανός, ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, δὴ μοὶ ἔδειξες εἰς τὸ θέκτρον μὲ γνωρίζῃ, μετεβλήθη πολὺ ἢ εἶνε μεταμφιεσμένος οὕτω πως ὥστε ἐγὼ δὲν τὸν ἀναγνωρίζω πῶς. Ἄγνοῶ τί πράττει ἢ τί σκοπεύει νὰ πράξῃ εἰς τὴν χώραν ταύτην, καθόσον δὲ γινώσκω, οὐδέποτε εἶδα πῶς ἢ ἤκουσα πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὅποιον παρουσιάζεται. Ταῦτα πάντα εἶχα καθῆκον νὰ σοὶ εἶπω... Καὶ τώρα, Βάλτερ, ἀφῆσέ με!... Εἶμαι συντετριμμένος ἐκ τοῦ βάρους τῶν συμβάντων, ἐπιτομήνους ἐκ τῆς ἐξομολογήσεώς μου. Ἀφῆσέ με νὰ προσπαθῶ νὰ συνέλθω, ὅπως εἶμαι ἀτάραχος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ συναντηθῶμεν ἐκ νέου.

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, στρέφων δὲ ἀλλαχοῦ τὸ βλέμμα ἐκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἦνοιξα ἡρέμα τὴν θύραν διὰ νὰ μὴ τὸν ταραξῶ καὶ ἀπήγγειλα ταπεινῇ τῇ φωνῇ λέξεις τινὰς ἀποχαιρετισμοῦ ἀφίανον αὐτὸν ὅπως ἐλευθέρου νὰ μὲ ἀροκασθῇ ἢ ὄχι.

— Πᾶν ὅ, τι συνέβη ἀπόψε, τῷ εἶπον, θὰ μείνῃ διὰ παντός κεκρυμμένον εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς καρδίας μου. Οὐδέποτε θὰ μεταμνησθῆς, διότι ἔδειξες πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην. Δύναμαι νὰ ἔλθω αὐριον νὰ σ' εὔρω; Τὴν ἐνάτην θὰ εἶνε πολὺ ἐνωρίς;

— Νὰ ἔλθῃς, Βάλτερ, ἀπήντησε ῥίπτων φιλικὸν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα καὶ καλῶν ἐκ νέου ἀγγλιστὶ ὡς νὰ ἐσπευδε μετὰ προθυμίας νὰ ἐπικραφῆρῃ εἰς τὸ πρότερον σημεῖον τὰς μεταξὺ ἡμῶν σχέσεις. Ἔλα νὰ συμερισηθῇς τὸ λιτόν μου πρόγευμα πρὶν ἐξέλθω διὰ τὰς παραδόσεις μου.

— Καλὴν νύκτα, Πέσκα!

— Καλὴν νύκτα, φίλε μου.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλον]

— Ἀδελφε Γορανφλότε! εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ μοναχοῦ, ὅστις εἶχεν ἤδη καλέσει τὸν μέγαν κυνηγὸν καὶ τὸν Λαουριέρου.

Ὁ Σχικῶ, εἶτε βεβουλισμένος εἰς τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, εἶτε μὴ ἐνθυμούμενος ὅτι ὤφειλε νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μοναχοῦ, τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ ῥάσον, δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀδελφε Γορανφλότε! ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ μοναχοῦ, φωνὴ τόσον ἡχηρὰ καὶ ὀξεῖα, ὥστε ὁ Σχικῶ ἀνεσπίρτησεν.

— ὦ! ὦ! ὑπεντοθόρισε, φωνὴ γυναικεῖα καλεῖ τὸν ἀδελφὸν Γορανφλότον. Μήπως εἰς τὴν ἀξιώτημον ταύτην ὀμῆγυριν, ὄχι μόνον αἱ κοινωνικαὶ τάξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ γένη συγχέονται;

— Ἀδελφε Γορανφλότε, ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ γυναικεῖα φωνὴ, δὲν εἴσθε ἐδῶ;

— Καλέ, ἀδελφός Γορανφλότος εἶμαι ἐγώ, εἶπε καθ' ἐξυτὸν ὁ Σχικῶ, ἐμπρός.

Εἶτα δὲ προσέθετο διὰ ζώσης φωνῆς καὶ μιμούμενος τὸν Γορανφλότον:

— Καλέ, καλέ, ἐδῶ, ἐδῶ εἶμαι. Ἦμην βεβουλισμένος εἰς βαθεῖς σκέψεις ἐπὶ τῆς ὀμιλίας τοῦ ἀδελφοῦ Λαουριέρου καὶ δὲν εἶχον ἀκούσει.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Σχικῶ ἠδύνατο νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Γορανφλότου, ἀφοῦ οὐδεὶς τῶν παρισταμένων ἀπέβαλε τὴν κουκούλαν τοῦ ῥάσου του. Πλὴν, ὡς ἐνθυμούμεθα, οἱ συνεδρεύοντες εἶχον ἀριθμηθῆ, ἐπομένως, ἐὰν ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν προσώπων, ἢ τις ἤθελε ἐνεργηθῆ ἕνεκα τῆς ἀπουσίας προσώπου ὑποτιθεμένου παρόντος, ἢ ἀπάτη ἤθελε ἀνακλυφθῆ καὶ ἡ θέσις τοῦ Σχικῶ ἤθελε κατασταθῆ κρίσιμος.

Ὁ Σχικῶ, λοιπόν, οὐδαμῶς ἐδίστασεν, ἀλλ' ἠγέρθη, ἐκύρτωσε τὰ νῶτά του καὶ ἀνήλθεν εἰς τὸν ἀμβωνα, φροντίσας νὰ καταβιβασθῇ, ὅσω μᾶλλον ἠδύνατο, τὴν κουκούλαν ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε, μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ μοναχοῦ, εἶμαι ὁ αἰτῶν τὰς ἐλεημοσύνας τοῦ μοναστηρίου ἀδελφός, ἤξεύρετε δ' ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου τούτου μοὶ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωμαι εἰς πάσας τὰς οἰκίας. Ποιοῦμαι, λοιπόν, χρῆσιν τοῦ δικαίου τούτου ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κυρίου. Ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν, ἐνθυμηθεὶς τὸ ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου ἀπαγγελθὲν αὐτῷ προσίμιον τοῦ λόγου του, τὸν ὅποιον διέκοψεν ὁ καταλαβὼν τὸν μοναχὸν ὕπνος, ἀδελφοί μου, ἡ ἡμέρα αὕτη, ἢ τις μᾶς συνενώνει, εἶναι ἡμέρα ὠραία διὰ τὴν πίστιν. Ἄς ὀμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, ἀδελφοί μου, ἀφοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

Τί εἶναι τὸ βασίλειον τῆς Γαλλίας; Ἐν σῶμα. Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος τὸ εἶπεν: *Omnis civitas corpus est, p̄sa πόλις εἶναι σῶμα. Τί δ' ἀπαιτεῖται διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σώματος; Καλὴ ὑγιεία. Πῶς διατηρεῖται ἡ καλὴ ὑγιεία τοῦ σώματος; διὰ φρονίμων ἀρκαμῶσεων, ὅσας εἰς ὑπάρχει ὑπερβολὴ δυνάμεων. Εἶναι νῦν προφανές, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς καθολικῆς θρησκείας εἶναι ἰσχυροί, ἀφοῦ φοβοῦμεθα αὐτούς· ἀρα δέν νὰ ποιήσωμεν νέαν ἀρκίμαξιν εἰς τὸ μέγα σῶμα, τὸ καλοῦμενον κοινωνία· τούτο μοὶ ἐπαναλαμβάνουσι καθ' ἐκάστην οἱ πιστοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ὄρα, τὰ χοιρομήρια καὶ τὰ χρήματα κομίζω εἰς τὸ μοναστήριον.*

Τούτο τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὀμιλίας τοῦ Σχικῶ ἐνεποίησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

Ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἔπαυσαν οἱ ψιθυρισμοὶ ἐπανέλαβεν:

— Ἰσως θ' ἀντεῖπωσιν, ὅτι ἡ ἐκκλησία ἀποστρέφεται τὸ αἷμα, *Declesia abhorret a sanguine*. Τούτ ὁμοίως σημειώσατε, ἀδελφοί μου, ὁ θεολόγος δὲν ὀρίζει ὅποιον αἷμα ἡ ἐκκλησία ἀποστρέφεται καὶ θὰ ἐστοιχηματίζον ἐν βῆδι μὲ ἐν αὐτόν, ὅτι οὐδαμῶς ἠθέλησε νὰ καλήσῃ περὶ τοῦ αἵ-

ματος τῶν αἰρετικῶν. Τῷ ὄντι: *Fons malus corruptorum sanguis, hereticorum autem pessimus!* Κακὴ πηγὴ τῶν διεφθαρμένων ἐν αἵματι τῶν δ' αἰρετικῶν χειριστῆ! Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἕτερον ἐπιχείρημα, ἀδελφοί μου εἶπον ἡ Ἐκκλησία! Ἡμεῖς ὁμως δὲν εἴμεθα μόνον ἡ Ἐκκλησία. Ὁ ἀδελφός Μονσρώ, ὅστις τόσον εὐγλώττως ὠμίλησε πρὸ μικροῦ, φέρεται εἶμαι περὶ τοῦτου βέβαιος, τὴν μάχιαν τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ εἰς τὴν ζωὴν του. Ὁ ἀδελφός Λαουριέρος χειρίζεται τὴν σούβλαν λίαν εὐχερῶς: *Veru agreste, lethiferum tamen instrumentum, ἀγροίκον πλὴν θαυματοῦρον ἐργαλεῖον*. Ἐγὼ δ' αὐτός, ὅστις λαλῶ πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί μου, ἐγὼ ὁ Ἰάκωβος-Νεπομυκῆνας-Γορανφλότος ἔφερον τὸ μουσκέτον εἰς τὴν Κζμπανίαν καὶ ἔψησα Οὐγονότους εἰς τοὺς ναοὺς των.

Τοῦτο τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ ρήτορος ἐνεποίησεν ἴσην πρὸς τὸ πρῶτον ἐντύπωσιν.

— Ἀπομένει ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, νὰ λαλήσωμεν περὶ τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους ἐθέσαμεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καὶ περὶ τῶν ὁποίων, νομίζω ὁ ἔσχατος ἐγὼ, δέον νὰ εἰπωμέν τι. Εἶναι ἀληθῶς ἀριστον καὶ ἰδίως συνετὸν νὰ συνερχώμεθα ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ ῥάσον, ὅπως ἀκούσωμεν τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου, πλὴν φρονῶ ἐπίσης, ὅτι τὸ καθήκον τῶν ἀναλαβόντων νὰ ἐκτελέσωσι μεγάλην ἐντολήν δὲν περιορίζεται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Τόσῳ μεγάλη σύνεσις προξενεῖ γέλωτα εἰς τοὺς κολασμένους Οὐγονότους, οἵτινες, ὅπως δῆποτε, εἶνε σκυλιὰ λυσασσμένα, ὅτε πρόκειται περὶ διαξιφισμῶν. Προτείνω, λοιπόν, ὅπως λάβωμεν στάσιν μᾶλλον ἀξίαν γενναίων ἀνδρῶν ὁποῖοι εἴμεθα ἢ θέλωμεν νὰ ἐπιδεικνύμεθα. Τί ποθοῦμεν; τὴν ἐξχαρῆσιν τῆς αἰρέσεως... ἀλλὰ τοῦτο δύναται τις, νομίζω, νὰ τὸ κηρύττη ἀνεπιφυλάκτως. Ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ὡς ἐν λιτανείᾳ, ἐπιδεικνύοντες τὴν ἀνδρικήν στάσιν καὶ τὰ καλὰ ἡμῶν ζῆφον, οὐχὶ δ' ὡς νυκτοκλέπται, φοβούμενοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἀφίξιν τῆς περιπόλου! Τίς ὁμως θὰ δώσει τὸ παράδειγμα τοῦτο; Ἐγὼ! ἐγὼ, ὁ ἀνάξιος ἀδελφός τοῦ τάγματος τῆς ἁγίας Γενοβέρας, ταπεινὸς καὶ πτωχὸς συλλέκτης τῶν ὑπὲρ τῆς Μονῆς ταύτης προσφορῶν· ἐγὼ, μὲ τὸν θώρακα ἐπὶ τῶν νώτων, τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μουσκέτον ἐπ' ὤμου, θὰ βαδίσω, ἐν ἀνάγκῃ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πιστῶν καθολικῶν, οἵτινες ἤθελον μὲ παρακολουθήσει· θὰ τὸ πράξω δ' ὅπως κατασχύνω τοὺς ἀρχηγούς, οἱ ὅποιοι κρύπτονται ὡσεὶ ἀμυνομένοι ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, πρόκειται νὰ ὑποστηρίξωσιν ἀκόλαστον τινα ἐν κινδύνῳ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Σχικῶ, ἀνταποκρινομένη εἰς τὰ αἰσθήματα πολλῶν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δεσμοῦ, μὴ διορώντων τὴν ἀνάγκην νὰ βαδίσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν ἢ διὰ τῆς ὁδοῦ, τῆς ὁποίας ἡ νύξ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου εἶχεν ἀρεὶ τὸν φραγμὸν πρὸ ἐξέτων, καὶ ἀπελιπιζομένων ἐκ τῆς βραδύ-

τητος τῶν ἀρχηγῶν, ἀνερούπισε τὸ ἱερὸν πῦρ εἰς πάσας τὰς καρδίας, ἐπομένως, ἐκτός τριῶν μοναχῶν, μενόντων σιωπηλῶν. οἱ παριστάμενοι ἐκορύφαζον μίᾳ φωνῇ: Ζήτω ἡ λειτουργία! εὐγε, ἀδελφε Γορανφλότε! ἐμπρὸς ἡ λιτανεία! ἡ λιτανεία!

Τόσῳ δὲ ζωηρότερος ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιασμός ὅσῳ τότε τὸ πρῶτον ἐξεδηλοῦτο οὕτω σαφῶς ὁ ζῆλος τοῦ ἀξίου ἀδελφοῦ, τὸν ὅποτον ἕως τότε οἱ οἰκειότεροι αὐτῷ ἔτασσον μὲν ἀναμφιβόλως μεταξὺ τῶν ζηλωτῶν, ἀλλὰ τῶν ζηλωτῶν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐκράτει ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς φρονήσεως. Ἡ τοιαύτη, λοιπόν, ἀπροσδόκητος μεταβολὴ αὐτοῦ προὔξεν ἡμεῖς ἐκπληξιν, ὥστε τινές, ἐν τῷ θαυμασμῷ αὐτῶν, παρέβαλλον τὸν τὴν πρώτην λιτανείαν κηρύζαντα ἀδελφὸν Γορανφλότον πρὸς τὸν κηρύζαντα τὴν πρώτην σταυροφορίαν Πέτρον τὸν Ἐρημίτην.

Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς διὰ τὸν ἐξεγειρόντα τόσον ἐνθουσιασμόν, δὲν συνεβίβαστο μὲ τὰ σχέδια τῶν ἀρχηγῶν ἢ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου ὑπερεχειρίσιν. Εἰς τῶν τριῶν σιωπηλῶν μοναχῶν ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τοῦ μικροῦ μοναχοῦ καὶ παραχρῆμα ἀντήχησεν ἡ συριστικὴ φωνὴ τοῦ παιδός, κράξαντος τοῖς:

— Ἀδελφοί μου, καιρός ν' ἀπέλθωμεν, ἢ συνεδρία διαλύεται.

Οἱ μοναχοὶ ἠγέρθησαν βομβοῦντες, ὑποσχόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους νὰ αἰτήσωσιν ὁμοφώνως τὴν παραδοχὴν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου λιτανείας, διητυνῆθησαν πρὸς τὴν ἐξοδον. Πολλοὶ αὐτῶν ἐπλησίασαν εἰς τὸν ἀμβωνα, ἵνα συγχαρῶσι τὸν Γορανφλότον, πλὴν ὁ Σχικῶ, σκεφθεὶς ὅτι ἡ φωνὴ του, ἐκ τοῦ ἐγγύς ἀκουομένη, ἠδύνατο ν' ἀνγκυρωσθῆ, καὶ ὅτι τὸ σῶμά του, τὸ ὅποτον ἦτο κατὰ πέντε ἢ ἕξ δακτύλους ὑψηλότερον τοῦ σώματος τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου, ἠδύνατο νὰ ἐγειρῇ τὴν ἀπορίαν, ἐγονυπέτησε καὶ ἐφάνη, ὡς ὁ Σχικῶ, βεβουθισμένος εἰς στενὴν νεορὰν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Κυρίου.

Ἐσεβάσθησαν, λοιπόν, οἱ μοναχοὶ τὴν ἔκστασιν του καὶ ἀπῆλθον.

Οὐχ ἦτιον, ὁ σκοπὸς τοῦ Σχικῶ εἶχε σχεδὸν ἀποτύχει. Ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀνεὺ ἀδείας τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Γ', ἦτο ἡ θέξις τοῦ δουκὸς Μεγιέν· ἠνάγκασε δ' αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους ἢ θέξις τοῦ Νικολάου Δαυίδ. Ὁ Σχικῶ, ὡς προείπομεν, ἐσκόπει νὰ λάβῃ διπλὴν ἐκδίκησιν· πλὴν ἦτο πολὺ μικρός, ὅπως προσβῆ ἕνα πρῶτικα ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Λυρραίνης, ἵνα δὲ τὸ πράξῃ ἀτιμωρητῆ, ἔδει νὰ περιμένῃ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἐν ὑπομονῇ, τὴν κατάλληλον περίστασιν. Δὲν εἶχεν ὁμοίως τὸ πρᾶγμα καὶ ὡς πρὸς τὸν Νικολάου Δαυίδ, ἀπλοῦν δικηγόρον Νορμανδόν, ὅστις ἦτο μὲν παμπόνηρος, εἶχε διατελέσει στρατιωτῆς καὶ διδάσκαλος ὄπλαστικῆς, σχετικῶς ὁμως πρὸς τὸν ὅποτον ὁ Σχικῶ εἶχε τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἀρκετὰ καλῶς ἐχειρίζετο τὸ ζῆφος, ἐπομένως μόνον ζήτημα

ὑπῆρχε νὰ συναντήσῃ τὸν ἐχθρὸν του, μεθ' ὃ, ὡς οἱ τοῦ πάλαι καιροῦ ἀνδρεῖοι, ἤθελε θέσει τὴν ζωὴν του ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ζήφους του.

Ὁ Σχικῶ, λοιπόν, παρετήρει ἀπερχομένους τοὺς μοναχοὺς, ὅπως ὑπὸ τὸ ῥάσον καὶ τὴν κουκούλαν ἀναγνωρίσῃ, εἰ δυνατόν, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰσχυρὸν ἀνάστημα τοῦ κυρ Νικολάου, ὅτε διέκρινεν αἶφνης, ὅτι ἕκαστος μοναχός, ἐξερχόμενος, ὑπεβάλλετο εἰς ὁποῖαν καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐξέτασιν, ὅτι δὲ, ἐξάγων τοῦ θυλακίου του ἀντικείμενόν τι, ἐλάμβανε τὴν ἀδειαν τῆς ἐξόδου, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ ἐξέτασιν ἐκείνου τοῦ ἀντικειμένου. Ὁ Σχικῶ ἐνόμισε, κατ' ἀρχάς, ὅτι ἐπλανήθη καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐν ἀμφιβολίᾳ, πλὴν ἡ ἀμφιβολία του δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβληθῆ εἰς βεβαιότητα, ἧς ἕνεκα ψυχρὸς ἰδρῶς ἤρχιζε νὰ βρέχῃ τὰς ρίζας τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ ἀδελφός Γορανφλότος εἶχεν ὑπδεῖξει αὐτῷ τὸ σημεῖον, δι' οὗ θὰ εἰσῆρχετο, πλὴν εἶχε λησμονήσει νὰ καταστήσῃ αὐτῷ γνωστὸν τῆ βοήθεια τίνος σημείου ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μοναστηρίου.

ΙΘ'

Πῶς ὁ Σχικῶ, ἠναγκασμένος νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ παρεκκλησίον τῆς Μονῆς, εἶδε καὶ ἤκουσεν ἐπικίνδυνα πράγματα.

Ὁ Σχικῶ, σπεύσας, κατῆλθε τοῦ ἀμβωνος καὶ ἀνέμιχθη μετὰ τῶν παρὰ τὴν ἐξοδον τελευταίων μοναχῶν, ὅπως, εἰ δυνατόν, διακρίνῃ τὸ σημεῖον, τῆ ἐπιδειξίαι ὁποίου εἰς τὸν θυρωρὸν ἐξήρχοντο τοῦ μοναστηρίου καὶ νὰ προμηθευθῆ ὁμοίαν σημεῖον, ἐὰν ὑπῆρχε καιρός. Διέκρινε δ' ὅτι τὸ σημεῖον ἦτο δηνάριον ἀστεροειδῶς περιεκομμένον.

Ὁ ἡμέτερος Γασκόνος εἶχε μὲν πολλὰ δηνάρια εἰς τὸ θυλακίον του, πλὴν, δυστυχῶς, οὐδὲν ἀστεροειδῶς περιεκομμένον. Διεῖδε, λοιπόν, τὴν δυσχερῆ θέσιν του, ὅτε δ' ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ μικροῦ μοναχοῦ, κράζοντος ἐὰν εἶχε παραμείνει τις ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου, ἔσπευσε νὰ κρυβῆ εἰς τὴν μεταξὺ τινος στήλης καὶ τοῦ ἐξομολογητηρίου σκιάν. Μετ' ὀλίγον, εἶδε τὸν θυρωρὸν, φέροντα ἀνημμένην λαμπάδα, καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ μικροῦ μοναχοῦ, οἵτινες ἠρεύων ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου, ἐπομένως διωλίσθησεν ἐντὸς τοῦ ἐξομολογητηρίου, ὅπου ἐκρύβη, ἀποφυγὼν πᾶσαν ἔρευναν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐσήμκνε μεσουνύκτιον, μόνον δ' οἱ εἰς τὴν θέσιν τοῦ χοροῦ τρεῖς μοναχοὶ ἐξηκολούθουν μόνοντες ἀκίνητοι, μολοντοὶ εἶχον σβεσθῆ τὰ φῶτα, μόνον δ' ὠχρὰ τῆς χειμερινῆς σελήνης ἀκτῆς ἐφώτιζε τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Σχικῶ, περιτυλιχθεὶς διὰ τοῦ ῥάσου τοῦ Γορανφλότου, ἐκλείσει τὰ βλέφαρα, ἵνα κοιμηθῆ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Δμλ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

(Συνέχεια τῆς προηγουμένου φύλλον.)

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τινὰ μακρὰν καὶ εὐ-
ρείαν ὁδὸν, ὅπου καταστήματά τινά ἔμενον
εἰσέτι ἀνοικτά. Ὑπὸ τὸ φῶς φανοῦ τινος
διέκρινε τὴν εἰσοδὸν ξενοδοχείου καὶ ἐπὶ
ταύτης τὴν εἰκόνα μέλανος ἀετοῦ.

— Καὶ πάλιν μαῦρος ἀετός, εἶπεν, ἀλ-
λὰ δὲν βλέπτει... ἄς εἰσέλθωμεν.

Καὶ εἰσῆλθε.

— Παιδί, ἓκ δωμάτιον καὶ ἓνα καλὸ
κρεβάτι, ἐφώνησεν ἀπὸ τοῦ προδόμου.

Ὑπηρετὴς ἄφρων, φορῶν λευκὸν σκου-
φον, ὑπνοβατῶν μάλλον ἢ ἐξυπνος, τὸν
εἰσήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔθεσε τὸ φῶς
ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξῆλθε.

— Ἴδού, εἶπεν ὁ κύριος Χάης, πῶς ὑ-
ποδέχονται τοὺς ὁδοιπόρους οἵτινες δὲν
ἔχουσι ἐξωτερικὸν μεγάλον κυρίον. Ἐπει-
τα ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἓνα μικρὸν δέμα.

Μετὰ τὴν μελαγχολικὴν ταύτην σκέ-
ψιν, ἐξεδύθη βραδέως καὶ ἐβυθίσθη εἰς
τὴν κλίνην του, ὡς θὰ ἐβυθίζετο τις εἰς
δροσερὸν λουτρόν.

Ὁ ἔλαφρός, ὡς αἱ ἀποσκευαὶ του, ὑ-
πνος τοῦ καλλιτέχνου ἀνεπλήρωσε τὴν
ἀυπνίαν του, ἀνέκτησε δὲ δι' αὐτοῦ τὴν
γαλήνην, τὸ μειδίαμα καὶ τὰ μαγευτικὰ
ὄνειρά του.

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ κύριος Χάης ἀφυπνί-
ζοντο ταυτοχρόνως ὡς εἰ εἶχον κοιμηθῆ
ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ.

Ὁ κύριος Χάης ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀνῆλθε καὶ εἶδε πίπτον πρὸ
τῶν ποδῶν του ἀργυροῦν τάλληρον μὲ τὴν
φράσιν

— Πάρε γιὰ τὸ δωμάτιο καὶ γιὰ τὸν
κόπον σου.

Καὶ ὁ κυνηγὸς κατῆλθε βραδέως τὴν
κλίμακα κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸ ὄπλον του.

— Ὡ διαβόλε! εἶπεν ὁ κύριος Χάης,
ἢ Τουλῶν ἔχει ὠραίους δρόμους. Ἄν εἶχα
κυρὸν θὰ ἐπήγαίνα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν
ναύσταθμον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀνχωρῶ
ἀμέσως διὰ νὰ φθάσω τοῦλάχιστον εἰς
Μασσαλίαν τὸ ἑσπέρας.

Καὶ φθὰς εἰς τινὰ πλατεῖαν ἔνθα ἐστά-
θμευον αἱ ἀμάξαι, ἠρώτησεν ἂν ἀνεχώρει
ὄχημα διὰ Μασσαλίαν.

Εἰς τῶν ἀμαξηλάτῶν τῷ ἀπήντησε κα-
ταφατικῶς διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς
καὶ τῷ ἔδειξε τὸ ὄχημά του, ἐντὸς τοῦ
ὁποίου τρεῖς ἄλλοι ὁδοιπόροι ἀνέμενον τὸν
τέταρτον.

— Θὰ φύγωμεν ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ
κύριος Χάης.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἀπήντησε καὶ αὖθις
καταφατικῶς διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς
καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

— Ἄ! εἶπεν ὁ κύριος Χάης λαμβά-
νων τὴν θέσιν του ἐν τῷ ὀχήματι, ἔτε-
λείωσε τέλος πάντων. Τὰ πάντα ἀπὸ
χθὲς βαδίζουσι κατ' εὐχὴν. Ἦτο καιρὸς
πλέον.

Καὶ ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τοὺς τρεῖς

συνδοιπόρους του, οἵτινες ἐκάθηντο ἄ-
φωνοι. Τὸ ὄχημα ἔτρεχε δρομαίως.

Ὁ κύριος Χάης στενοχωρούμενος διὰ
τὴν βραθεῖν ταύτην σιωπὴν ἀπεπειράθη
πολλάκις νὰ συναΐψῃ συνομιλίαν λέγων:

«Τρέχομεν πολὺ καλὰ» ἢ «ὁ καιρὸς
εἶναι θαυμάσιος» ἢ ἀκαλλίτερα εἶναι ἐδῶ
παρὰ ἐστὴ θάλασσα».

«Ὀλαὶ ὁμῶς αὐταὶ αἱ ἐπιφωνήσεις του
ἦσαν μάταιαι. Ἐπρεπε νὰ ἀποταθῆ ἀπὸ
εὐθείας πρὸς τὸν σκοπὸν.

Στραφεῖς λοιπὸν πρὸς τὸν περκαίμε-
νόν του:

— Γνωρίζετε, κύριε, εἶπεν, ἂν θὰ φθά-
σωμεν ἑνωρίς;

— Alle venti tre (εἰς τὰς εἴκοσι τρεῖς)
εἶπεν ὁ γείτων.

— Alle venti tre... Ὁ κύριος εἶναι,
Ἴταλός; Signor Italiano?

— Signor si. (Μάλιστα, κύριε).

— Ἀπὸ τὴν Νίκαιαν;

— Di Firenze... Florence.

— Ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν! διαβόλε,
πολὺ ἀπεμακρύνθητε ἀπὸ τὴν πατρίδα
σας!... Καὶ σεῖς, κύριε, συγγνώμη, μοι
φαίνεται ὅτι σὰς ἔγω ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε...
δὲν εἰσθε ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν;

— Signor... no... di Livorno.

— Ἄ! εἰσθε ἀπὸ τὴν Λιβόρνον. Δὲν
γνωρίζω τὴν Λιβόρνον...

Εἶτα λαβὼν τὸν λόγον ὁ τέταρτος ὁ-
δοιπόρος

— Io sono di Pisa, εἶπεν, (εἶμαι ἐκ
Πίσσης).

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Χάης γε-
λῶν, τρεῖς Ἴταλοὶ καὶ ἓνας Γάλλος.

— Ὁμιλῶ ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, εἶπεν
ὁ ἐκ Πίσης ὁδοιπόρος.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ
κύριος Χάης. Ἐννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ ἰταλικά,
ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ μιλήσω. Ἄν δύ-
ναμαι νὰ σὰς φανῶ κατὰ τι ὠφέλιμος,
κύριε, εἰς Μασσαλίαν, σὰς παρακαλῶ, νὰ
μὴ μὲ λησμονήσητε.

— Εἰσθε πολὺ εὐγενής.

— Τώρα εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω
εἰς πόσον δύσκολον θέσιν εὐρίσκεται κα-
νεὶς εἰς ξένον τόπον. Δὲν ἔχετε ἰδεῖ ἄλ-
λοτε τὴν Μασσαλίαν;

— Ὁχι, κύριε.

— Τότε θὰ ἰδῆτε μίαν πολὺ ὠραίαν
πόλιν. Εἶναι πολὺ καλλιτέρα τῆς Τουλῶ-
νος... Καὶ πηγαίνετε εἰς Μασσαλίαν δι'
ἐμπορικὰς σας ὑποθέσεις;

— Δὲν πηγαίνω εἰς Μασσαλίαν... ἀλλ'
εἰς Φλωρεντίαν.

— Ἐννοῶ, πηγαίνετε νὰ ἀποβιβάσθητε
εἰς Μασσαλίαν διὰ Φλωρεντίαν.

— Ὁχι, ὄχι, πηγαίνω εἰς Φλωρεντίαν.

— Διὰ θαλάσσης;

— Ὁχι.

— Φοβεῖσθε τὴν θάλασσαν;

— Ὁχι.

— Οὔτε τοὺς Ἀγγλους;

— Τοὺς Ἀγγλους, ἀλλὰ, κύριε, δὲν
σὰς ἐννοῶ... σὰς λέγω ὅτι πηγαίνω εἰς
Φλωρεντίαν μετὰ τῶν δύο αὐτῶν κυριῶν.

— Καὶ αἱ δύο κύριοι πηγαίνουσιν ἐπὶ

σας εἰς Φλωρεντίαν; Θὰ χρειασθῆτε τοῦ-
λάχιστον δέκα ἡμερῶν δρόμον.

— Ὡ! οἱ Γάλλοι ἀγαπῶσι πάντοτε
νὰ ἀστείζωνται... Δέκα ἡμέρας! ἡμεῖς
ἐλπίζομεν νὰ φθάσωμεν ἀπόψε.

— Εἰς Φλωρεντίαν; ὅτις τοῦτο πολεμῶ
Ὁ — Μάλιστα.

— Με αὐτὴν τὴν ἀμάξαν; εἶπεν ἔντρο-
μος ὁ κύριος Χάης.

— Μάλιστα, με αὐτὴν τὴν ἀμάξαν.

— Καὶ θὰ περάσητε ἀπὸ τὴν Μασσα-
λίαν;

— E che diavolo Marsiglia!

— Ἀλλὰ τώρα ἀπὸ ποῦ ἐρχεσθε;

— Ἀπὸ τὴν Λιβόρνον, ὅπως καὶ σεῖς...

— Ἐγὼ ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Λιβόρνον;
ἀνέκραξεν ὁ κύριος Χάης μετὰ τῶνου ἀνή-
κούστου.

— Eh! diavolo! πῶς ἀναμαζῆτε σεῖς
τὴν πόλιν τὴν ὁποῖαν ἀφῆκαμεν σήμερον
τὸ πρωῒ.

— Τουλῶν! διότι εἰς Τουλῶν ἀπε-
βιβάσθη χθὲς τὸ ἑσπέρασ ἀνάμικτα.

Ὁ κάτοικος τῆς Πίσσης καὶ οἱ δύο συγ-
γνοῖμοί του ἤρξαντο καγγάζοντες, ἐνφ'
ὁ κύριος Χάης τοὺς παρετήρει μετ' ὀφθαλ-
μοῦ; σπινθηροβολοῦντας.

— Μιὰ στιγμὴ, μιὰ στιγμὴ! ἐφώνη-
σεν ὁ κύριος Χάης. Ἄ! Ἄ! Ἄ! ἀμαξηλά-
τη... ὀδηγέ... μήπως πῆρα ἄλλα ἀμάξι
ἀντ' ἄλλου... ὀδηγέ!

Ὁ ὀδηγὸς σταματήσας τοὺς ἵππους
του, κατῆλθε τῆς θέσεώς του καὶ ἐνεφρα-
νίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ποῦ με πάς, τῷ εἶπεν ὁ κύριος
Χάης: dove andate! dove camminate?

— Εἰς Φλωρεντίαν, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγὸς
ἰταλιστί.

— Εἰς Φλωρεντίαν! με ἐμπικρίζεις λοι-
πόν! κατέβασέ με γρήγορά εἰς αὐτὸ τὸ
χωρίον, ἐκεῖ κάτω... Νομίζω ὅτι εἶναι τὸ
Bausset... Νά, πάρε πέντε φοῖτάκια... Θὰ
ὑπάγω περὶς εἰς Μασσαλίαν.

— Καὶ πάλιν φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα!
εἶπεν ὁ κυνηγός, ἀνοίγων τὴν θύραν αἰσι-
πωλείου τινος. Παιδί, νερὸ καὶ μπίρα!

Ὁραὶ καὶ δροσερὰ νερὸν καὶ μπίρα
μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

— Non c'è birra (δὲν ἔχει ζύθον), εἶπε.

— Μὴ τί διαβόλο! ὄλοι Ἴταλοὶ εἶναι
ἐδῶ πέρα! εἶπεν ὁ κύριος Χάης. Ἦως ὀ-
νομάζεται αὐτὸ τὸ χωρίον; Ah nome di
quel villaggio!

— Ponte d'Era.

— Δὲν εἶναι τὸ Bausset;

— Ponte d'Era, ἐπὶ κενέλαβεν ἡ αἰνό-
πῳλις.

— Δὲν εἶχα ἄλλοτε ἀκούσειν αὐτὸ τὸ
χωρίον καὶ μετὰ τὸ Ponte d'Era, ὅτι εἶ-
ναι;... Τὸ Bausset;

— Dopo Ponte d'Era, Empoli.

— Καὶ μετὰ τὸ Empoli;... τὸ Baus-
set;...

— Firenze.

[Ἐπειτα συνέχεια.]

Petit - Manole, ἐν

ἈΘΗΝΑΙΣ.— ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΘ.